

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, márt. 15. 1868. 11. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Pecsovics celebritások albuma.

III.

Nr. 3. Ime van szerencsém bemutatni a magasb politika szélkakassát és a közösügyek egyik privilégizált dolegatyusát.

IV.

Nr. 4. E gyászvitéz olvasó! ujabb nevén Klopkovics! a quóta rendithetetlen bajnoka!

E számhoz van mellékelve LUDAS MATYI és a NÉPSZAVA előfizetési felhívása.

Figura itt, figura ott, de mindenkor az uralgó párt és a csatanyert hatalom részén található.

1848 ban tizenhárom próbás forradalmár,a bécsi A u l á n á l tekintélyes egyéniség (dicséretére legyen mondva) Bémet ő szöktette meg. Az ilyesfélékben nagy praxisa volt; egy izben Bécsből maga is l i s z t e s z s á k b a n ugrott meg. Kossuth Lajos kormányzósága fénykorában Angliában ennek m e g b i z a t l a n képviselője volt.

Mikor aztán Deák neve és elve lett az adutt, akkor ennek nevében ismét m e g b i z a t l a n u l alkudozott az olasz miniszterium és a magyar légióval. Ugyanezek élén kalandor fővezéri szerepre is kész lett volna vállalkozni azon oknál fogva mivel, . . . jó lovagló, tehát képes f e l ü l t e t n i az ő h i v e i t, ha ugyan volnának hivei, mert ezek rettenetes fogyatkozásban vannak már Szentesen is. Á l s z e n t e s kedő fogásokkal sikerült rászednie választóit is — kiadván magát Kossuth barátjának, holott igazándi fináncz patrónus! Deák czimborája! és valóságos K o s s u t h . . . t a g a d ó!

Kossuthnak Deákhoz intézett nyilt levelére e honpusztító válaszolt legelőszször s mint fogadatlan prókátor, handabandáit az utczák sarkain is árultatta, hanem nem akadt vevője; fünek fának kinálták hát i n g y e n de még akkor sem kellett a kutyának se, mert hát önmagát előbbi elveit és hitelét is végeladás utján e l á r u l t a. O a mostani idők politikai erkölcs tudományának személyesitője, kinek egyik párthoz csatlakozása épen ugy n e m n y e r e s é g, mint a másiktóli elszakadása n e m v e s z t e s é g; röviden fejezve ki deákul: delegatus, delegtior,delegatissimus Ferencz! mindenféle körülményekkel alkudozó . . . alkudozóbb és legalkudozóbb diplomata!

1848 előtt osztrák tiszt, füle se látszván ki az adósságból, e miatt quiétálnia kellett.

48-ban tábornok volt, most pedig köpenyforditó politikó lapvezér!

1866-ban különös hadvezéri stratégiával s önmaga által feltalált ügyes taktikával ugy vezényelte a bujdosó magyar légiót, hogy a háborunak i n n e n s ő szélén . . az az végén találtak megérkezni a haza t u l s ó szélére. Ugy járt mint az a csillagász, ki a napfogyatkozás nézésére akkor jut fel a csillagdába, midőn az már félórával korábban elmult.

Expeditiója tehát csötörtököt mondott, mivel nem Kossuth terve és akaratja szerént tőn, hanem saját szakállára akarta a harczot folytatni.

Delegationális expeditiójával már sokkal szerencsésebb, neki adták a vasuti privilégiumot Aradtól Temesvárig, mit már elis gseftelt —a mint mondják— 200 ezer forintért!!

A szabadságharcz által mindenki vesztett, csak ő nyert . . . másképp volna csak egy n u l l a.

A forradalmi vegyalakulásnál nem vala szerencsés láttuk tiszta szinborrá higgadhatni, hanem seprővé ülepedett az aljon.

Husz évvel ezelőtt csinos katona, karcsu troubadour gyenyerális! meg is szalasztotta egy párszor a németet . . persze akkor még nem volt feltalálva a közösügy s ágyuból lövette volna ki azt, ki azt merte volna neki mondani . . . dolegatyus! kapitulátióra is csak egy szép grófné szemei birhatták rá.

Ma már neki csontosodott, vaskos, közösügyekkel parlamentirozó magyar t á b o r . . (nélküli) . . n o k.

Böjti prédikáczió

ajánlva Döbröginek B. Gyarmaton.

Szegény tanitók, szegény néptanitók!
Mikor virad már egyszer reátok?
Mikor oszlanak a nyomor felhői?
Meddig ül még rajtatok az átok?

Szólt egykor az ur „**a gyermekek gondját**
Vegyétek fel“ és ti fölvevétek,
Azóta a gond és a nyomor sujja
Nyom titeket mint terhelt tevéket.

Az „**ur szolgái**“ élnek nagy henyélve,
Nagyon soknak szép kerek a hasa . . .
Hogy legyen kit rugdosni s vernie
Nyakatokon ül egy egy ily basa!

Boldogan élnek a vi!ági rendek,
Van hivatal, becsület is böven . .
Hanem rólatok még az „**irás se szól**“
E **közösügyes** boldog (?!) időben.

A papság mondja „**csak mostoha gyermek**“
„Magunk is **alig élhetünk** már ma“
A világi rend szól „**hozzám nem tartoztok**“
Se kint se bent, mint az ablakráma . . .

Szólt a korszellem „mivelt népet nekem!
Azzal hóditom meg a világot . . .
Szabadságot teremt majd a nevelt nép,
Az terem majd erkölcsi virágot.

Oh a nagyok rögtön érték szavát —
Épitének börtön palotákat,
Éhezni hagyták a szegény tanitót . . .
Roskadni hagyták a tanodákat.

Mit? — szólnak ők — ez éhes korszellem
Tőlünk még mit kér, rajtunk mit keres?
Tanittsa a népet a fenyiték . . .
„**Jó mester a kaloda s a deres!**“

Adósság van, nincs pénz, hogy is volna?
Mikor oly sok a „**fizetett ember**?"
Ur, szolga, kém, nyugdijas katona —
Hát még a sok nyugdijas beamter!

Pénz kellene! s ami van se elég
Kaszárnyára s ujmódi puskára . . .
S ez az első! mert hogy hágnánk másként
Ismét — ha kell — a népnek nyakára?

Pénz kellene! teremtsünk hát magunk!
— Lelkesülve igy szólt **Balassa Gyarmat**, —
Szava éltető mint a nyári eső . . .
Szándéka gyengéd s tiszta mint a harmat. —

Szüzek, ifjak tánczra a közjóért!
Hadd lejtsen a deli sugár termet.
S büszke gőggel mordul föl a viczispán!
„Elmehettek itt nem kaptok termet."

Derék viczispán óh dicső Döbrögi!
Bölcsen tevéd, hogy nem adál termet . . .
Lesz még tisztujitás — semmit se busulj!
Neveletlen néped majd . . . elkerget.

* * *

Szegény néptanitók! szegény néptanitók!
Meddig ül még rajtatok az átok?
Mikor szünnek rugdosni a nagyobbak?
Lesz-e — e hon nektek is hazátok?

KONDOR MARCZI.

Eredeti levelek.

LVIII.

Téns uram!

Tudja kigyelmed! mióta Pestrül hazajöttem, azóta még az ital sem esik ugy mint azelőtt. Mert hát a kigyelmed rettenetes barátságos uri asztalánál ugy jóllaktam avval a sok jófële mindennel, hogy szintugy rá tart a bélem az uri kosztra.

Hej hogy az Isten áldja meg kiggelmedet, be jól is esett el hinnem azt, hogy hát még is van becsületes magyar vendégszeretet, mert hát ha tudnám azt, hogy minden ember olyan jó szivvel látja egymást, mint kigyelmed engemet, teremtüttse hamarább el hinném, hogy lesz még egyszer igazán boldog Magyarország.

Hát ha még oszt a bánat se bántott vóna, — elhidje kegyelmed hogy hát — hejj be megmutattam volna hogy vigad a magyar ember; — de hát el ment a kedvem, mert a mint végtől végig mentem azon a Pesten, láttam azt a sok feki kiminyes kalapot, hallottam hogy mint karatyol a legmagyarabb ember is nimetül, láttam Budavárán azt a nagy kétfejü sasos lepedőt, a szent Gellérten meg azt a fene sok respectivát, a min mindig azt nézi a német, hogy ébred e már a magyar ember.

Mindenfélét láttam a mi búbánatot hozott a szivemre, oszt hát csak a vót a vigasztalásom, mikor téns uram azt mondta, hogy „ej Marczi szógám azt az árgyérussát ne busulj, megvirad még valaha," tyüh az angyalát annak a Borsszem Jankónak, — még azt is felfalatoztam volna már ilyenkor.

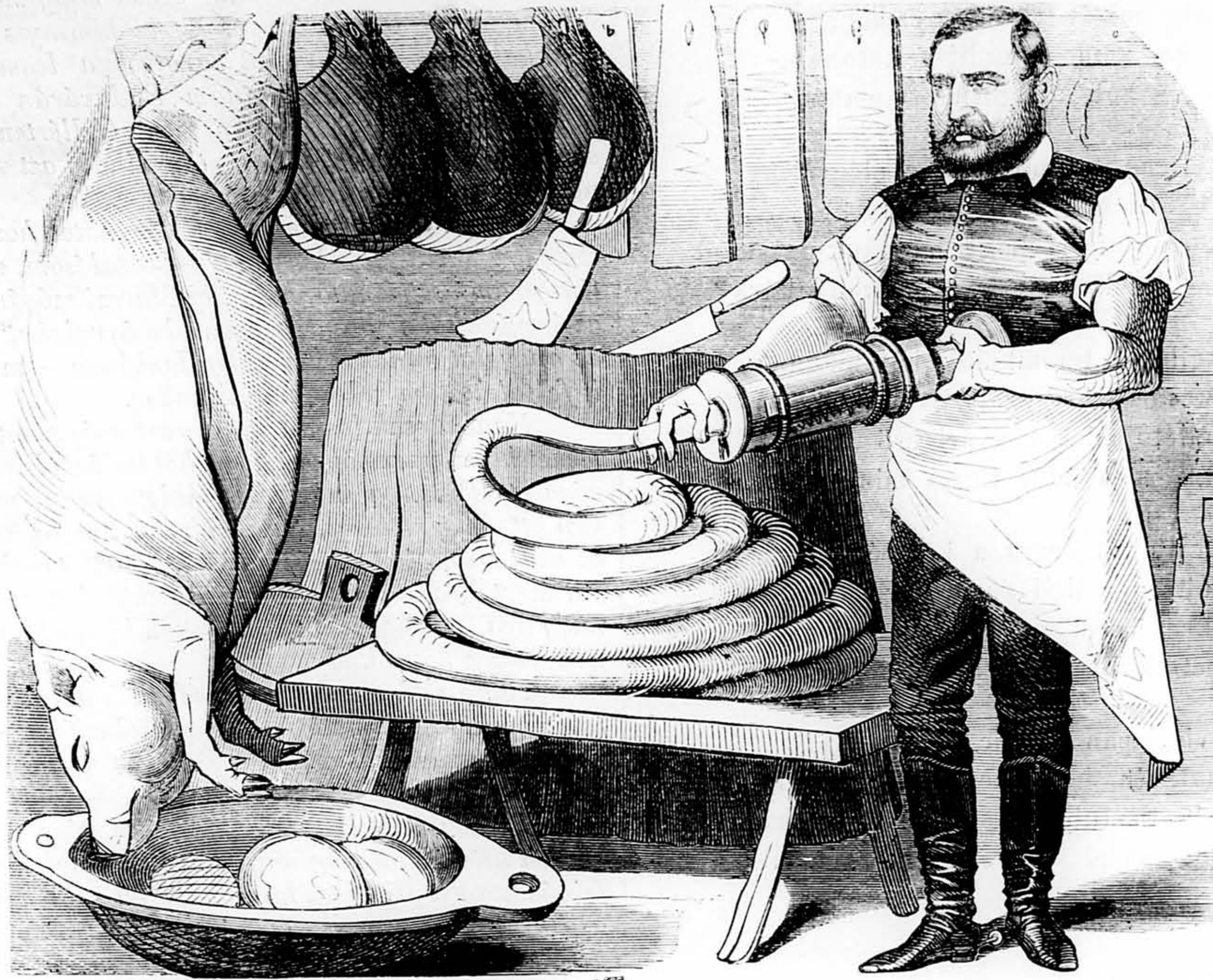
Hanem csak lássa téns uram! még most sem mehet ki az eszemből az, hogy hát miér olyan derága ott Pesten a marhahus, holott annyi marha van ott, hogy rettenes. Na de bizonyosan az annak az oka, mi az életnek, az is sok termett tavaly, de hát mert Bécsbe meg odébb szállitották, hát azér vót nagy ára, marhát is sokat hajtottak ki most a télen, azér van a husnak olyan ára.

Tudja e téns uram! merre fekszik az az Albertfalva? ugy hijják magyarul hogy Szakszifeld, — ott vannak ám derék becsülletes jó német magyar emberek, hogy az isten áldja meg őket, — olyan kék sok a hazába mint Albertfalva. Nézze téns uram! ma két hete egy szegény honvéd nagy nyomorultságba felvánszorgott Budára, hogy majd jut neki is abból a 100 ezer aranyból, és hát az isten teremtette a helyet hogy segitett volna rajta a honvédelmi miniszteriom, — elébb járt a halál segedelme, mert a szegény honvéd, a kit Simon Jánosnak hivtak, Nyitra vármegyéből, ép az albertfalvi biró háza előtt ledobbant és meghalt.

Erre téns uram Albertfalvának becsületes lakosai pénzt raktak össze, gyönyörü szép koporsót csináltattak neki, vettek hat fáklyát, hozattak papot (mert az ilgen szerszám nem lakik a faluban, még is becsületesek mind egy szálig) azután meg hat fiatal ember nemzeti pántlikából pantallért csinált magának. Kántust énekeltek szegény honvédnek, aztán az egész kiséret ájtatosan rá kezdte azt hogy „h a z á d n a k r e n d ü l e t l e n ü l l é g y h i v e ó h m a g y a r — Az egész temetségi költséget viselte minden ember Albertfalván.

Na téns uram csak e volt még a másik vigasztalásom, a mely annyira szivembe fészkelte magát, hogy feltettem, miképpen e gyönyörü példáját az keresztényi emberszeretetnek megirom a téns uramnak és én még mellé irom azt, hogy a jeles, becsülletes, baloldali neggyőződésü Albertfalvaiakat a magyarok istene áldja meg nemes tettökért; már osztán ha ilyen emberekből állott volna az az esküdtszék, a meik előtt Böszörményi téns uram állott, istenüttse nem itélte volna az el, ha mingyár czi-

I.

Az európai hatalmak örökösen a biztositott békéről beszélnek és még is száz ezerével csináltatják a hátultöltő puskákat.

Ludas Matyi ilyenformán képzeli azt a hátultöltő puskát, mely a békét biztositja.

gánykereket hányt volna is kinjába az a cs. k. fiskus.

Azt mondja meg osztán már most nékem hallja kigyelmed téns uram! hogy hát meik fajta nimet az, a meikre azt szoktuk mondani hogy hunczut, — mert lássa kérem az ilyenre mint az albertfalvaiak halálos vétek volna mondani, mert ezek nem mást érdemelnek mint becsülést; — de hát meik az a feki egye meg, mert hogy van olyan, azt én már erősen állitom — még pedig olyan is, a meik csupa tiszta magyar vóna ugy szemre fűre.

Hogy Pesten fel vótam, azt hallottam téns uram, hogy a Deák téns ur házát éjjel nappal vasvillás emberek őrzik, ugyan vajon miér cselekszik ezt, bizonyosan azért ugyi kérem, hogy pipát ne csináljanak belőlle, mert még most esztendeje nagyon hirdették a fazekasok, hogy milyen jól szelel, — be mindent is csináltak ü kegyelmébül, botot, pikszist zsebkendőt, kalamárist, irópennát, felöltőt, csak egyet nem birtak belőle faragni — igazándi magyar embert. — de hát ezen nincs mit bámulni, mer hát a különben is ugy van, hogy aki Deák nem magyar az — ugyi hát — lám — hogy nekem is van eszem. Isten áldja meg kigyelmedet téns uram.

Karakán Marczi gulyásbojtár.

Pattantyúk.

Mohácson meg egyszerre háromféle democrata kör is alakul.

Van egy aristocraticus casino (jelszó éljen Deák! de azért szabadelvü és d e m o c r a t a.)

Van egy másik, (jelszó éljen Kossuth 48! Böszörményi Madarász!) no : a l á n ez is szabadelvü és democrata, ezt nevezik p a r a s z t i n t e l l i g e n c z i á n a k.

Van egy harmadik is, (jelszó éljen a prépost ur ő nagysága! éljen IX. Pius ő szentsége) ez rettenetesképen szabadelvü és szörnyen democrata. No még ha a negyedik is szerencsésen meg alakulhat, ennek már a jelszava lesz: é l j e n a m u s z k a c z á r! ez aztán b o r z a s z t ó szabadelvü lesz és i r t ó z t a t ó democrata.

II.

Az ilyen hátultöltő puska által biztositott béke eredménye.

A mezőföldi Asztaróth ugyan megjárta!

Hogy hogy?

Hát egy Halmot akart ki turni helyéből s addig feszegette, hogy a Halmot sokkal *magasabbra fölemelte* s *az ő szentséges agyara kitörött.*

De hát ki érti ezt igy?

No megmondom. A mezőföldi kálomista esperes egy szabadelvü Halom nevü papot minden áron ki akart turni, „és ugy tett a miként beszéle". Azonban alig hogy ki csapta, a *Mező* szt. györgyiek rögtön megválasztották.

A magyar delegátióban sokan hasmenést kaptak a hátultöltő fegyverek hirére, azt gondolván felölök, hogy azok bába kristélyek — s ez által is hódoló bele egyezésekről tevének tanuságot. Természetesen van mellette szavazás is — képzelheti az olvasó minő?

Jókai ugyan meg van akadva szegény, a Borsszem(telen) Jankóval, mert ez hol fajankónak hol tánczoló medvének pingálgatja le. Bizony nagy máj kell hozzá, mert nagyobb szégyen ez annál, mintha fényes nappal az ember valami közösügyi fejércseléddel alkudozik a váczi utczában.

Szebenbe beütött az istennyila mostanában, pedig iszonyu hózivatar volt.

Be üt még oda több is, csak tavaszodjék jobban s legyenek készek azok a hátultöltő puskák. Erre az évre ugy is zivataros jelenségeket mutat a barometrum, mind a polgári mind a politikai kalendáriumokban.

Legjobban megjárta a papvásárral a szegény N. ladányi eklézsia. Elmentek nagy fitytyekkel a papi szent(?) gyülésre, hogy majd milyen derék szép okos munkás fiatal papot hoznak ők haza! Hát a szent czéhtus egy olyat *erőszakolt* a nyakukra, a ki már rég szolgálat képtelenségre van itélve.

De hát már most mit csinálnak vele?

Hát azt, hogy ők szépen fizetik neki a drága jó convencziót a *miért henyél*, ő meg majd egy *becsületes okos* káplánnak fizet évenkint *husz forintot*, a miért helyette *dolgozik.*

Örülnek is a simontornyaiak, hogy kiadhatták a papjukat *kosztra*, hanem a szegény N. ladányiak olyan siralmasan éneklik a zsoltárból:

Szamárt vemhével egyetembe . . .
. . . Hozata ő seregébe.

Vidéki tudósitások.

Nagy-Váradon márczius 8-kán tömérdek pénz gyült össze a Jézus Krisztus számára. Három templomban prédikált három kanonok! buzditó beszédeket tartván a szent czél elősegélésére; a barátok templomában szónokolt kanonok plane igy szólott:

„*Kedves hiveim a mit adtok azt közvetlenül épen a Jézus Krisztusnak adjátok.*“ Aztán atyai áldást osztogatott az adakozókra és a buzgó gyüjtő nökre.

Erre aztán omlott a pénz a tálczákra bankjegyekben, melyek közt nem csak egyesek, ötösök, de ötvenesek és százasok is voltak. Most már az a kérdés 1-ör. Hogyan kézbesitik e sok pénzt magának a Jézus Krisztusnak, ha csak le nem szólitják Gábor angyalt a felvitelére?

2-odszor. Elveszik-e az osztrák bankót a menyországban?

Szoboszlón a napokban népgyülést hirdetett ezen kerület országos képviselője s a Deákpártnak és kormánynak bizalmat akart szavaztatni, de a felolvasott hosszas és erőltetett jobboldalas beszédre a nép azzal válaszolt, hogy harsányan éltette Kossuth Lajost és a baloldalt, s a követ urnak, ki halálsápadtan csuszott ki a teremből —azt az utasitást adta, hogy tegye szivére kezét és ezután ne önmagát, hanem a választó népet képviselje, mert a hajdu követek közzül ő az egyetlen, ki választóit megpiritotta.

SZOBOSZLÓI NÓTA.

Baloldalon ver a szivem,
Baloldali az érzelmem.
Ki nem érez együtt velem:
Nem is tisztán magyar elem.

Nem fogadom el a quótát . . .
Nem szeretek ilyen nótát,
Azt dalolom, a mit **Tisza**!
Adják az alkotmányt vissza.

Nem kell fináncz! nem kell stempli!
A hazámból pusztuljon ki . . .
Adják meg azt a magyarnak
A mit Tiszáék akarnak.

Monopolium, nagy adó,
Mind Ausztriába való.
Hadd legyen ugy mint volt régen:
Kossuth Lajos idejében.

Adomák.

Elszaladt a csákó tinaja a z . . . i embernek s a gazda annyira futott utánna, hogy már a nyelvét is kivetette — még sem érhette be.

Megállott tehát s elkeseredve utána kiálta: „Megállj csákó! házasodjál meg csak, majd nem birja akkor oly könnyen a te inad se.“

Egy bizonyos komposzesszor ismeretes volt azon tulajdonságáról, hogy keresztény katholikus létére is, feleségével felette sárkánymódra élt. Nem rég haza megy a kaszinóból s elkezdett oda haza hatalmasan nevetni, s örömében még a sapkáját is földhöz verte.

— No te vén kórságos, mi lelt már megint? — förmedt rá az aszony.

— Hajh! lelkem mákvirága! — válaszola az öreg — jó kedvem van ma! Nincs a világon oly ellenség, kit örömömben ma meg ne tudnék csókolni. —

„Nem tudom mi okozhatta ezt a bolond nagy kedvedet?

— Hát biz azt nem más — válaszolá egész önelégültség és megnyugvással az öreg komposzesszor, — mint az asszony! hogy nagyon jó ujságot olvastak ma a kaszinóban a „Ludas Matyiból.“

—Ugyan mi lenne rád nézve az a jó ujság te vén ökör? — kérdé dörmögve a haragos aszszonyság.

— Hát édes Delilám! sohajtá az öreg ur — az nem egyébb, mint hogy Temes . . megyében, azt a divatot hozták be az adóexequálásnál, hogy a ki nem tud fizetni, hát annak elviszik a feleségét zálogképen, s mig a gazda ki nem fizeti a restántziáját, addig az oldalborda ott marad az uraknál — sequestrumban . . . Érted asszony, érted? . . . Hát nem lehet nekem örülni ily remek ujság hallására!? . . . Áldassék érte az urnak szent neve! . . .

— Ó te vén füles! — mondá erre a dühbe jött asszony — hát lehet ennek a bolond ujságnak örülni?

— Csak ennek lehet te vén sárkány! csak ennek! — kiáltá az öreg, mi közben az örömtől csak ugy ragyogtak szemei, — mert hidd meg azt nekem, hogy bár elég teher nyomja vállaimat, hogy van adó restántiám, fizetnem kell az inségi buzát is, előttem áll szinte a sok státusadósság, meg a quóta, földadó, házadó, — hadipótlék, — fizetnem kell évenkint a papot, harangozót, kanászt, hegymestert, és mindenféle rendeket és dolegatyusokat; — de ha a názáretbeli Jézus még ma lejönne az égből s azt mondaná nekem: Keresztyén atyámfia! tudom, hogy sok földi baj nyomja vállaidat, — ime tehát én azért jöttem, hogy tégedet most mindezen gyötrelmektől megszabadittsalak, — még sem örülnék ugy neki mint ha porczió fejében tégedet lelkem galambom! sequestrum alá vennének s ugy eltennének az Ábrahám kebelibe, hogy soha se láthatnám többé azokat a te áspis szemeidet . . .

Felszólitá a b . . i biró a lakosokat, hogy itt az idő, melyben a magas minisztérjom meghagyása folytán 25 krajczárjával négyszög ölenkint lehet dohányföldet váltani, de 20 ölnél többet senki fiának sem szabad.

Bemegy a jelentkező a biróhoz:

„Hát biró uram! én is szeretnék dohányt ültetni.“

— Ültessen barátom, csakhogy az 5 forint dijat fizesse le előre.

Megkövetem biró uramat — monda bajuszához kapva a polgár — már akkor hátra lépek ha előre kell fizetni“ — s nem mutatta magát többé.

Igy az ország kilencztizedrésze hátrássá lőn a miatt, hogy előre kell fizetni.

— Édes anyám! atyánkfia nekünk édes apám? —

„Az hát édes fiam! hát miért kérded?

— Hát csak azért, — mondá durczásan a kis polgár, — mert mindig ő szedi ki a legnagyobb gombóczot a tálból, hogy a feki essik a tiz körmébe. —

Őszinte kérelem

Klapka tábornok urhoz.

Általunk ezennel felkéretik az érdemes tábornok ur! hogy ha adandó alkalommal a tiszai vaspályán Köcskemét felé akar utazni ismét, legyen szives ebbeli szándékát hirlapok utján előre tudatni az utazó közönséggel, mert bizony legkissebb kedvünk sincs a gyenyerális ur rovására szemünket, fogunkat kiüttetni, annál kevésbé pedig megköveztetni.

Kozma Mihály s. k.
szegödi szappanos.

Csiszár Estván
marhakupecz.

A szűz dohányosok dala.

Ad notam: Már siess hazádba vissza . . .

Megengedte bölcs kormányunk, hü magyarok!
Hogy ezután magyar dohányt szivhassatok.
Alkotmányunk azt kivánja hogy: hahaha!
Öntermesztett dohányt szivjunk már valaha.

Földeinkért megadózunk, mit teszen az?
Üzzük el a pipafüsttel: a mi panasz.
Hogy ha fináncz ő kegyelme jól találja;
Mondjuk: éljen a Lónyai katonája!

Hadd legyenek finánczolva kerteitek,
Hol az igaz magyar dohányt termelitek!
Négyszög ölért huszonöt pénz csak bakatel
Kivált mid"n azt Lónyai ur rakja el.

Ültessetek, fizessetek hát szabadon —
Szüz dohánytól füstölögjön az árva hon!
Hogy törekszünk, hogy előre lép nemzetünk . . .
Mutatja, hogy a dohányért jól fizetünk.

Bár a Bach-kor öt krajczárral engedte meg
Aztán vihette az árviz vagy fergeteg.
Huszonöt pénz négyszeg öle, fel magyarok!
Közös birodalmunk napja ujra ragyog.

Alkotmányos dohány legyen jelszavatok,
„Rabok legyünk vagy szabadok? válaszszatok!
Kárpátoktól Adriáig zengjen a dal:
Csak is dohányt termesszen az agg s fiatal!

* * *

Megengedte bölcs kormányunk hü magyarok!
Hogy ezután magyar dohányt szivhassatok!

Herkó Páter.

Nyilt tér.

Deutsch testvérek kiadó-hivatalának.

Miután a „Magyarszág és a nagyvilág“ kiadó-hivatalától, még január 30-án kelt, már másodizben tett jogos felszólamlásomra sem nyerhettem semminemü választ, ha valjon átakarja-e adni azon 5 mondd öt lapra beküldött és kézhez vett előfizetési pénzemet az illető lapok kiadó-hivatalainak? vagy ezen szivességet megtagadván — az átvett előfizetési öszveget visszafogja e küldeni? s miután további hallgatásommal egy felől magamnak ártanék, más felől pedig a legnemtelenebb kalmárkodást bátoritanám:

Ezennel felhivom a „Magyarország és a nagy világ“ s a „Divat“ illetőleg a Deutsch testvérek kiadó-hivatalát, — elégedjék meg azzal az összeggel, melyet emlitett két lapja számára küldöttem; a „Protestans egyház és iskolai lap“ — „Üstökös“ — „Igazmondó“ — „Falusi Gazda“ és „Ludas Matyira“ küldött félévi előfizetési pénzemet pedig vagy adja át az illetőknek, vagy utasitsa viszsza hozzám, de tovább magánál ne tartsa.

Sértett s orvoslást nem nyert igazam parancsolta, hogy felszólaljak a gazdálkodásnak e veszedelmes módja ellen. —

Kóroson

Alföldi Sándor, m. k
ref. lelkész.*)

*) Kéretnek a megnevezett, és előfizetett, de az előfizető által mindeddig nem láthatott lapok e jogos felszólalás átvételére. *Szerkesztő.*

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály. Na szomszéd! csak látom én, hogy sok fura kosztosa van ennek a mostani boldog alkotmányosságnak .... Ime! harmadik hónapja már, hogy ezek a mi dolegatyusaink oda fenn vannak német szóra .... Bécsben, először megtraktálják őket derekasan, — megemésztetnek velük tücsköt bogarat, azután megszavaztatják még a R e i s z S c h l e i z g r e i z - l o h e n s t e i n i fejedelem közöshadi költségeit is, mikor aztán már kisutulták a zsirjokat s azt kérdezik a nimettől, — hogy hát sógor mi lesz már a mi fáradságunk jutalma?... mit viszünk a tarisznyában haza annak a sok veres tollas demokratának? lesz e a magyar hadseregnek is hátultöltő puskája?.. akkor elő áll valami Grivicsics nevü generalis s elkiáltja magát habták! jobbra nézz ... és azután kimondja himezetlen hámozatlan, hogy hát ne is álmodozzunk arról a magyar hadseregről, mert a birodalmi h a d s e r e g e g y s é g é t s o h a d e s o h a f e l á l d o z n i n e m l e h e t. punktum.

Iczik. No lássa khend Mihály gazda! a khurmánylapuk magasztalása még sem szőnik meg. Vegyen csakh khend kezébe egy ilyen khurmánythámogatu laput, — furdittsun khend jubbra ... furdittsun khend balra ... gusztálja khend az elejit, uszthán pedig a hátolját, mit thalál khend? mindenött a Deák pulithika dicséretét ... Herr Gatt! varklich khüll is nekhi a dicséret.

Thegnapelütt ulvastham a Pálffi Abendblattjában egy pumpás vezérczikket ... pumpásabbat thodja Mihály gazda csak is a Pestis Naplüban tholálhatni, — hullut a Deák pulithikának a gloriája non plus ultra ... Utthan meg van irva thodja khend, hugy a khüzüs ögynek khüszünhetjük azt a buldugsághut is, hugy a gráf Neipperg a puzsunyi hunvéd egylet eluükhének provokálása elül engedelem kérés mellett megretirált.

No ezzel ugyan feldicsérte a khüzüsügy nagy mesterét .. pittze gepore ... forcsa hunczut világut ilünk — mikhur már a gyávaság is dicsüség?

Borsszem Jankónak álbumába.

(Közkivánatra.)

Stinkele zwiebelesaft mit kosere ganzele lájber..
Thübbre becsülni valu als dü Bursszem Jankú!

Iczik.

Ludas Matyi gyorspostája.

Magyarország boldog ország!
Egy cseppet sem busulhat,
Megvédi s meg örzi jogát
A quótahős Deákhad!
Már pedig az rég tudhatja
A magyar!
Mindent kivisz Deák uram!
Mit akar.
Magyarország boldog ország!
Annak csak is örülhet:
Hogy Bécsben mint dolegatyus
Hónapokig csücsülhet.
Hogy ott csücsül.. harmadéve
Kihitte?
Deák uram! ezt is bölcsen
Kivitte.

F E L E L E T.

A Ludas Matyi 9. számában e czim alatt: „Talány az Udvarhelyszékiek számára" közlött czikkre nézve illetékes helyről felvilágosittatott a szerkesztőség, hogy az abban foglalt gyanusitások csak is bosszuból küldettek be.

Rajzoló **Ujházy.**] Laptulajdonos és felelős s zerkesztő : **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.